

oven, og hvilken Indflydelse det vil have paa Bedkommendes Helbred, tror jeg, ærede Medlemmer selv kunne forestille sig. Den Gang indvendes der mod dem, der beskæmpede dette Forslag, det Samme, at vilde man ikke vedtage det, vilde Krumslutning vedblive at bestaa og være en gyldig Straf, men man svarede dertil, at selv om der ikke vandtes nogen ny Lov i dette Forhold, var der dog vundet dette, at Krumslutning var bleven underkjennt i de Forhandlinger, der havde fundet Sted, var bleven, om jeg saa maa sige, dødsdømt paa en saadan Maade, at det herefter vilde være vanffeligt for Jurisdiktionscheferne at bringe denne Straf til Anvendelse; det var det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (G. B. Nyholm), der udtalte dette i Slutningen af Forhandlingerne. Det har nu imidlertid ikke viist sig at være gaaet saaledes; Krumslutning har været anvendt siden, i hvilken Udstrækning veed jeg ikke, thi de fortsatte statistiske Oplysninger have ikke været at tilvejebringe i den korte Tid, som Udvalget har havt til at gennemgaa denne Sag. Nu foreligger Spørgsmaalet paany i 1872. Det har gennemgaaet en Behandling i Landsthinget, men, mærkeligt nok, den Modstand, som den Gang reiste sig, selv, som jeg sagde det, fra Mænd af den gamle Stole, har ikke efterladt sig noget Spor i Thingets Betænkning denne Gang. Den Modstand, som blev reist mod staaende Arrest og Krumslutning, er altsaa bleven svækket. Hvad er der da foregaaet siden den Tid eller i de forløbne Aar, som paa den Maade skulde kunne give noget Vidnesbyrd for disse Straffes Anvendelighed? Og hvad er der foregaaet i Aarene fra 1860 — den Gang da Krigsbestyrelsen ved eget Initiativ mente at kunne affkaffe Krumslutningsstraffen — og til nu i 1872, da man mener at burde fastholde den eller dog erstatte den med Straffe af samme Karakter? Seg maa da strax sige, at, naar der er hentydet til, at der derimellem ligger et Thronskifte, saa er jeg overbevist om, at Hans Majestæt, vor nuværende Konge, i Kraft af sit humane Sindelag er fuldt saa villig som hans Forgjænger til at affkaffe saadanne Straffe. Men der er andre Momenter, som

man har anført, der ligge imellem; saaledes Hærloven af 1867. I Aaret 1860 havde vi Stillingssvæsenet i fuld Gyldighed og da havde Hæren den Tilgang af Stillingssvæend, som Alle vare enige om tilførte den væsentlig flette Bestanddele. Den Gang troede man at kunne affkaffe Krumslutningsstraf, men nu er Hærloven kommen og har helt affkaffet Stillingssvæsenet, den holder alle unge Mænd sammen om Fanerne, og i dette Dieblit tror man ikke at kunne undvære denne Straf! Skulde det da være den Klasse af Samfundet, de Mænd, som man kalder de pæne Folks Børn, der særlig gjør det nødvendigt at bibeholde disse Straffe? Der ligger endvidere mellem 1860 og 1872 en Lovgivning, en Rejsning i Folket og en Søgen efter Oplysning og Dannelselse, der tidligere tildels var ukjendt, og som særlig overfor disse Forhold maa have sin store Betydning. Denne Lovgivning har ogsaa paa disse Forhold viist sin Virkning derigjennem, at de unge Folk med større Lyft end nogensinde samles ved deres Afdelinger om Fanerne. Skulde dette Hensyn da være et Motiv til at fastholde disse Straffe? Der ligger mellem 1860 og 1872 endvidere en Række fremmede Lovgivningsarbejder, der alle gaa ud paa at udlette disse Straffe som Skampletter af Lovgivningen. Der er allerede henvist til, hvad der skete i 1866 i Norge og i 1868 i Everrig, hvor der udkom Love, der ikke have Spor tilbage af nogen af disse Straffe, og der er i Betænkningen henvist til forskellige andre Lande, som have fulgt det samme Exempel, som Frankrig, Schweiz, Østerrig og flere mer eller mindre bekjendte Lande. Skulde da dette være Motiv for os til at bevare Straffe, som de fleste andre civiliserede Stater i Europa have forladt? Ja, der staar et Hensyn tilbage, nemlig dette, at Preussen har fastholdt disse eller lignende Straffe, og hertil knytter sig det Hensyn, som er kommet frem mellem 1860 og nu, at det er i disse Aar, at Preussen i Kraft af Stokkeregimentet og en barbarisk Krigsførelse har vundet Triumfer, der ere saa høit beundrede, og som i de sidste Aar ogsaa ere vundne i det Land, hvor Friheden hører hjemme. Der er paa mange Maader fremkommet en Beundring, en Tilbedelse og